

Az Úr iskolájában

„Ebben az időben Isten úgy viselkedett velem, mint a tanítómester, aki egy kisfiút oktat” – írja Loyolai Szent Ignác *A zarándok. Loyolai Szent Ignác visszaemlékezései* művének 27. pontjában (a továbbiakban Z27) egy, a megtérése kezdetén számára fontos időszakról.

Az *iskola*, *tanító(mester)*, *oktatás* szavak talán nem csengnek nagyon pozitívan a fülünknek.

Amiről azonban Ignác beszél, az egy folyamatos növekedés az Isten hangjának felfedezésében

és meghallásában a mindennapi események, a másokkal való találkozások, beszélgetések által. Saját életében többször is előfordult, hogy teljes meggyőződéssel gyakorolt valamit, aztán rájött, hogy ez nem segítette őt és embertársait feltett célja elérésében – ezeket a felismeréseket Isten irgalmának tulajdonította.

Ignác számára az említett időszak tapasztalatai lelkiségének alapjait jelentették. Sérüléséből felépülve, miután elhatározta, hogy Istennek akar szolgálni, közel egy évet Manrézában töltött, a vágyott jeruzsálemi zarándoklat lehetőségére várakozva. A kezdeti béke és öröm időszakát néhány hónap elteltével azonban kísértések váltották fel, nem lelte örömét az imában, és nem tudott aggályaitól szabadulni. Ekkor hangosan kezdett kiáltozni Istenhez: „Siess, Uram, segítségemre, mert sem embereknél, sem teremtett dologban nem találok gyógyulást! Ha azt gondolnám, hogy rátalálhatok, nem sajnálnék semmi fáradságot. Te mutasd meg, Uram, hol található...” (Z23)

Egyszer aztán „az Úr azt akarta, hogy felébredjen, mintha álomból ébredne” (Z25). Kezdett figyelni arra, milyen módon, honnan jöttek zavaró gondolatai, és milyen irányba vitték. Például kezdetben többször meggyóna múltbeli bűneit, aztán rájött, hogy a múltjával való foglalkozás mindig berántja az aggályosság örvényébe.

A konkrét életre nézve is újabb lépéseket tett: Figyelni kezdett arra, hogy az amúgy is kevés alvásra szánt időt ne rövidítse le még elmélkedéssel sem, mert lehet, hogy az ebben kapott felismerések nem Istentől jönnek. Felhagyott azzal az elhatározásával, hogy egyáltalán nem eszik húst, mert nem tartotta szükségesnek és egészségére nézve jónak ezt a szigorú

böjtöt. Mivel látta, hogy beszélgetések által segítségére lehet másoknak lelki életük fejlődésében, újra elkezdett külsője ápoltságára figyelni, amit kezdetben az aszkézis miatt elhanyagolt.

Imáiban egyaránt helyük volt érzelmeinek és értelmének: gyakran számolt be örömről, vigasztalásról, sírásról, könnyekről, de ugyanígy gondolatokról, képekről, szavakról is. Keresni kezdte Krisztus jelenlétét, megtestesülését a világban: saját szenvedéseiben, a megaláztatásokban. Ezek a találkozások Jézussal annyira megerősítették hitében, hogy azt mondta, ha nem volna a kinyilatkoztatott Szentírás, ő akkor is kész lenne meghalni a hitért, pusztán saját tapasztalatai okán.

Talán sokszor gondolunk arra, milyen jó lenne most tudni, mit szeretne Isten tőlünk, vagy hogyan kellene cselekednünk bizonyos helyzetekben. Nem is rossz ötlet magántanítványának lenni, nem? Ez nemcsak Ignác életében volt így, hanem ma is lehetséges. Az Úr készen áll tanítani, vezetni minket, megmutatni nekünk önmagát, ha nyitottak vagyunk felé.

„Minden a vágyakozással kezdődik” – írta Nelly Sachs. Úgy tűnik, Ignácot is az őszinte, szívből jövő Istenhez kiáltás indította el a ráfigyelés útján. Isten, aki az irántunk való vágyódásából lett emberré, örömmel válaszol a mi vágyakozásunkra. Így már semmi akadálya a magánóráknak!

Mit jelent az Úr iskolájába járni? Ignáchoz hasonlóan nekünk is arra szól a meghívásunk, hogy legyünk figyelmesen és nyitott szívvel jelen a hétköznapi életünkben, a tennivalóinkban, kapcsolatainkban; figyeljünk gondolatainkra és érzelmeinkre, valamint arra is, merre vezetnek azok minket. Minél inkább begyakoroljuk ezt a magatartást, annál könnyebb lesz meghallani az ő hangját a mindennapok forgatagában és vele járni az utat.

- Mondjuk ki Istennek őszinte vágyakozásunkat utána!
- Kérjük az ő segítségét hangja és akarata felismeréséhez!
- Imáinkban egyaránt legyen helye az értelemnek és az érzelmeknek!
- Figyeljük meg, majd értékeljük a körülöttünk és bennünk zajló eseményeket, és ez alapján cselekedjünk tovább!
- Időnként tekintsünk vissza az Úrral együtt, és értékeljük az eltelt időszakot!